

В. м. II - 113

ЕНЕИ.

III.

Российск
Историческй Архив
Архивъ
№: 0-5768
Россій
Zahraniční historický
Archiv

Береженого—Богъ береже.

С О Н.

(Вільне наслідування Шевченка).

Всі ретувмо Вікрайну —
По своєму кознийі:
Чи під боки, чи у спину —
На що хто спроможний

Той буде Микотети,
Утворює спілки,
А тому чорт дав кебети:
Ковта сліву тільки.

А той хмурій, завидючий
Вимага посади,
Не дали — уже він, алюний,
Почина завади:

В міністерство біга, просить,
Подає прохання,
Та того ще не досить:
Підійма повстання.

Придушили, розпустили,
Субсидій не стало —
Знову він громадять сили:
Того йому мало!

І з обскубленою шерстю,
Затаївши гвіа,
Не як-небудь, тільки з „честю“
„Поверта доміа.“

А той щедрій та росішній
Дарув браслети,
А наслідок неутішній:
Ширяться клевети:

Не ходи хоч зовсім в лаваю,
Не мійся ніколи:
Зроблять а тебе дурня, блаая,
Буде тобі горе.

„І той, і той — всі негарні,
Всі ви грішні люди“,
Такі вигуки базарні
Нераз вже ми чули.

Кричи собі що є сили,
Защанай роботи,
Але ми б тебе спросили —
Скажи: сам то хто ти?

Кому служиш? Чи Павлові,
Чи Петлюрі, може?
А з Пільсудським ти не в змові?
Ставиши вороже?

Чи воюєш за Соборну,
Чи запродає хочеш?
Криєш в душі думку чорну,
Та людей морочиш?

Чи з Ливіциєм все, нарешті,
Запродав Балдвіну,
Чи ще, може, в Букарешті
Продася частину?

Отак мене запитали
Всіх орієнтацій
І партійні, і шептали
З різних корпорацій.

Що було — усе по правді
Роказує вам, люде,
Як-би знав, то розказав би
І те, що ще буде.

Не люблю, як ту коросту,
Чубарів тих та Микит.

Коли ж вам скалать по-просту —
Я — „петлюрівський бандит“.

Не був ароду отаканом,
Не квапивсь на конти,
Не став жидом тим Гаганом,
Не винен ні грошки.

А в міністри не то праці,
Навіть безробіття,
Не закликали поганці
Підчас лихоліття.

Та надій не трачу в Бозі,
Як Хришко не сніглю,
По своїй їду дорож:
Ще в міністри встигну.

Отак, на Паску йдуци в „Хати“,
Собі я в голос міркував,
А треба вам скалати,
Що в „Хати“ не ловив я гая.

Іти ж було не близький шлях:
Живу собі аж в Клуку,
То вже, коли попутав враг,
Прийняв я добру муку.

Але ж, ні дати, ні взяти,
Доцентавсь яось там до хати,
А в мене в хаті благодать:
Нема кому кричати

Така вам тиша, як у раю,
Чому?—не затаю од вас. —
Бо жінки я ніякої не маю:
Ні сталої, а ні на той, сказати б, час.

Проходять роки за роками
Сімейних радощів позбавив біс,
Та не доводиться кате тікати житами,
Моя жайлі, до Гіроша у ліс.

Отож я ліг уже і спати,
Поспати ж добре я люблю,
За сну великі часом втрати,
Мені траплялися в життю.

Мого життя сон альфа і омега:
Поки не висплюся не встану я,
Хоч хай над ухом Гер-Колета
„Мойсея“ прочитає до кінця.

Чого з людиною на світі не бува,
А ще надто на п'яні очі,
Але ж приснилося мені такі дива,
Що страшно й агадувати проти ночі:
До того й бояво розказувать усе:
Хоч чоловікові й кортить, хоч він і рад,
Але ж життя у нас тепер таке —
Що щоб не сталося — все в сенат.

А там тепер не люде — ліл!
Заводиться із ними, Боже крий!
Усіх засуджують умовно на той світ,
А потім докажи, що ти живий.

Та вже, щоб там не сталося далі,
Не сила критися з тим сном,
Хоч би зворотня сторона медалі
І вийшла нам горбом.

Дивлюсь, що за жорока?
Летить пан Веремій, мон сорока.
Летить собі та „стре-ке-ке“!
Чи бачив диво хто таке*?

Якби не був я п'яний дуже,
То це було-б мені байдуже:
Перехрестився б, плюнув в слід
І не пропав би мій обід.
У п'яного ж своя робота:
Стою собі, роззявив рота
І митнику: „от так штука,
До чого інженерна вже дійшла наука“!
І раптом тут мене вразило:
„Та в Чехії ж сорока суцше диво“!
Збірав Веремія колоски на кожнім кроці:
Заробить, як на тракторах, і на сороці!

* * *

І в думці я собі не покладав,
Щоб вечних там тобі розаяв
Карав суноро Бог із неба,
Та вже п'яноюй так і треба:
Не счуєсь, неспав'ятаєсь, як вража сила
Мене скрутила, підхопила
І завертіла й понесла
Аж по-під самі небеса.
Немилый став мені тут світ,
Прошиб мене циганський піт,
В біді скоріш звернуєсь до Бога,
Але ж піднять руки немога:
Перехреститися не могу я ніяк.
Проняв мене тут справжній дяк
До жартів я гайок не звик.
Молитву б прочитати, але ялик
У роті задубів, став мов колода,
Зусилля тратить, бачу, нікода.
Од Бога годі ждати рятунку,
Потрібно а инший бік направити думку,
Потрібні молитви не того сорту:
Ще помолитися треба б чорту.
І став молити я Веремію
Щоб припинив він чудасію,
На землю щоб спустила мене.
Так де тобі! Як блискавка жене.
Подався я так, як риба в сак:
Лечу під небом мов відмак,
І ще скажеть: таке мізерне,
А отже в дурня переверне
І підведе тебе на гріх,
Йому ж проклятому із того сміх.
Кривить, мучитель, що в силі:
„Прощайся з усім, що було миле,
Все надійшов твій час, не гайсь,
Прощайся, скоріш, кажу, прощайся“!

* * *

Страшна видима смерть,
Душа сповилася страху шчерть.
Ось, бачу, чорт хапа за карк
І став я, мов та Жана Д'Арк,
Прощатись з милим дорогим
Що тільки анав на світі цім.

* * *

„Прощай мій, Клуку, з своїм лісом,
Зв'язавсь на дихо я із бісом,
Вже не прийдеться більш мені
Гулять в лісній гушавані,
Прощайте, милі Подзбради,
Партійні, виборчі наради,
Кооперації і прості і вечні
І збори всімі безконечні:
Загальні, надзвичайні, семестрові —
Бувайте всі здорові!“

Прощай об'єднання й бойкоти,
Нервози, недокровність і сухоти:
Хвороба вже як трапиться яка —
Не пустить біс до Рибак.
Прощайте в індексі порожні графи,
За лекції за проспаний штрафи,
Прощайте мінімуми, статисті,
Прощайте вірні і зрадничі.
Прощай „Капернауме“, прощай „Хато“,
Не впа'ю я тепер і в свято
Славетної твоєї „Рознатівки“,
Хоча з-за неї, проклятої тільки,
Як кажуть, в цюлі літ
Покинуть мушу цей я світ.
Прощай, Академічний Громадо,
Скорбницьх всіх порадо,
Скажи, як винен що в Довком,
Нехай не поминуть алом.

* * *

Не попрощаєсь з усім вмиль,
А Веремія, ахай, чсурить.
Перелітаєм всімі там кордона,
Для чорта в хаба закони?
Ні митники його не спинять, ані парти
Йому а усіх їх тільки жарті,
Чи то большевники, чи то фашисти —
Сміється з них собі нечистий
Та що до мене инша річ.
Хоч а смертю віч-на-віч
Я незадовога повстрічатись мушу,
Але б хотів свою віддати душу
Не так як змінівховець-репатріант.
Але на чужині, як чесний емігрант
Щоб вже, коли не виживу — умру,
І наді мною заспівали „Кру“,
І я собі подумав із одчаєм:
„Ну що, як вже лечу над рідким краєм.
Навищо ж я в біді та горі
Просидів кілька років у таборі“?
Одчай дав сили Веремію обдурити:
Перехрестивсь собі я вмиль,
Проти хреста — іншо інженері:
Лечу я вниа, за мною Веремія,
Чи довго там летіли ми, чи ні —
Не до того було мені.
Аж ось, дивлюсь, чорні степ
І раптом ми кудись теген!

(Продовження в слідуючому шитку.)

Гр. Дуброва.

198

„Свадобний генерал“

ІЛЮСТРАЦІЯ ДО ТЕКСТУ НА 3 СТОР.

ХРОНІКА

З РЕЛІГІЙНОГО РУХУ.

В зв'язку з вибором в голови Управи Академічної Громади особи жонаті, прихильники celibату почали виходити з Громади.

Примітка редакції: Запитуємо — чи відомо було, залишеним вчорашні масам Академічної Громади, що вибір голови загрожувє єдності Громади? — Вожді аналі, що незалежно від того, хто буде обраний головою, сам факт вибору спричиниться до розвалу Громади і тому дбали за безголов'я Громади. Тільки ширим бажанням зберегти Академічну Громаду пояснюється факт, що при вирішенні всякої справи в Управі, голоси ділилися — 4 на 4, 3 на 3, 2 на 2, 1 на 1, пів на пів. Вирішення хоч найдрібнішої справи уже загрожувє єдності. Отже, зважаючи на все це, редакція кличе всіх прихильників єдності Громади утриматись од виборів в нову управу і вплинути на будучу Управу, коли тільки вибори пройдуть, щоб вона в перший же день свого існування подалась до демісії.

З ЖИТТЯ АКАДЕМІЧНОЇ ГРОМАДИ.

В зв'язку з обранням Голови Управи Академічної Громади, при Управі заснують авто-тракторні курси.

При вирішенні постійною Управою справи про її фотографування, голоси поділилися 4 на 4. На пропозицію одного з членів ухвалили передати цю справу на вирішення наступної Управи.

Примітка редакції: Редакція дивується з нерішучості минулої Управи. Адже-ж був приемлемий для всіх партій вихід: піти до Відлака — четверо сіло б лицем до апарату, четверо — спиною. Черверо б самі запладили, а чотирьох би стигли за допомогою Дюпкому. Нема такого положення, з якого неможна б вийти з честю!

З ЕКОНОМІЧНОГО ЖИТТЯ.

В Подвбрадах утворилось нове словопродукційне товариство на паях.

Правління:

Голова—Блистябулава, Степан.
Заступник—Начштаба, Дмитро.
Секретарь—Муссоліні, Ніколо.
Завагітпункт—Мурашок, Базілевс.
Політрук—Ряботелиця, Омелян.
Розваговий—Тун-бей, Борис.
Контрольор—Бузяняний, Сергій.

Листування

Нас занятує Універсальний Інтелігент: „що робити: маю бі запат до Управи Академічної Громади, а вона подалась до демісії“?

РАДИМО: Скликати міжпартійну нараду з бузяняного паліччя.

ОГОЛОШЕННЯ.

(За оголошення редакція не відповідає).

Соломонцю! Де-ти? — Озвися. Скучив за тобою. Клеопатрі не вір — привади. Всі тебе любимо.

Всіх хто знає місце перебування сотника С. Золотаренка проситься о ласкаве повідомлення на адресу: Клуц. І. Чорноморець, рядом з Кефірним Уставом.

Пийте КЕФІР

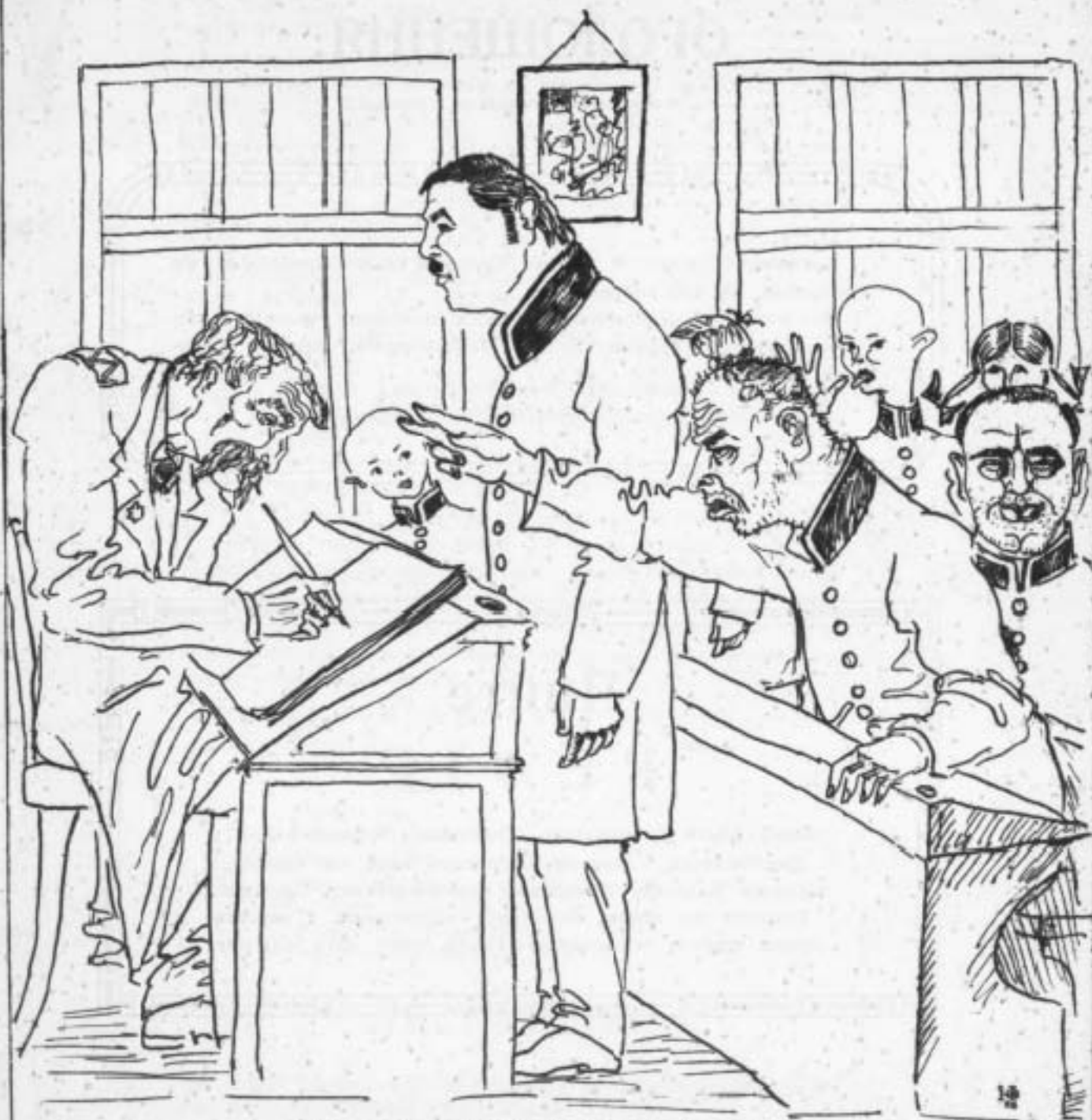
тільки фірми „Дахневський, Гнатченко, Прудько а Spol“.

Виготовлений з молока ангорської кози по способу відомого молочара Михайлюка, удосконаленому Прудьком.

Готують на цілком безпечних переварених і пересмажених грибах. Експедиція: Клуц, третя хата од лісу.

НАШІ ГІМНАЗИСТИ.

(Причынок до історії викання документів про освіту.).

Директор. Хе... хе... Так отож розкажіть мені
про consecutio temporum.